

Жыць, працаваць, спадзявацца: гісторыя бежанца з Украіны

У Беларусі без падтрымкі не застаўся ні адзін з украінцаў, якія пакінулі родныя месцы ў пошуках міру і стабільнасці. З пачатку сакавіка санаторый “Залатыя пяскі” прымае жыхароў суседняй краіны, якія знаходзяць тут часовы прыстанак, магчымасць прыйсці ў сябе пасля ўсяго перажытага. А трое ўкраінскіх грамадзян атрымалі ў здраўніцы і магчымасць працаўладкавання.

Дваццаціпяцігадовы Максім з мамай Ірынай і яе сяброўкай Людмілай прыехаў у Беларусь з Гостомеля, як раз у святочны дзень 8 сакавіка. “Гэта быў падарунак для жанчын!”- кажа малады чалавек, і зусім не жартуе: вырвацца з-пад абстрэлаў, дзе кожную хвіліну можа абарвацца тваё жыццё, гэта, сапраўды, самы вялікі падарунак у жыцці.

Гостомель практычна з першых дзён стаў месцам разлютаваных баёў. Людзі пастаянна хаваліся ў падвалах, але не ўсіх гэта ратавала. Вуліца, на якой жыла сям’я Максіма, знаходзілася зусім побач з аэрадромам. Калі яе занялі расійскія войскі, мірных жыхароў папярэдзілі: лепш з’ехаць, хутка абстаноўка стане яшчэ напружаней.

– У той момант для нас быў адкрыты толькі адзін шлях: праз гуманітарны калідор – у Беларусь. Паехалі, таму што іншых варыянтаў проста не было. Праз некалькі дзён, калі мы ўжо былі ў «Залатых пясках ” і звязаліся па Інтэрнэце з сябрамі, мала хто верыў, што нас тут добра прынялі, забяспечылі ўсім неабходным. “Ты кажаш гэта пад руляй пісталета!”- даводзілася чуць і такія рэплікі. Ну, што зробіш, каму-то складана адмовіцца ад засеўшых ў галаве ілжывых і навізаных думак, – распавядае Максім.

“Залатыя пяскі” ужо два месяцы з’яўляюцца для яго сям’і другім

домам. І Максім, і яго мама з першых дзён сталі задумвацца аб пошуку працы. Варыянты прапаноўвалі розныя, у тым ліку працаўладкаванне на адным з буйных гарадскіх прадпрыемстваў. Аднак умовы там апынуліся непадыходнымі. А вось у санаторыі звярнулі ўвагу на ўкраінцаў, якія самі праяўлялі ініцыятыву і выклікаліся зрабіць нешта па добраўпарадкаванні абсалютна на добраахвотных пачатках. Таму і прапанавалі працаўладкавацца тут.

Максім стаў рабочым па комплексным змесце будынкаў і збудаванняў, яго мама Ірына і яе сяброўка Людміла – санітаркамі. Тое, што з ранейшымі прафесіямі прыйшлося расстацца, яны ўспрынялі нармальна: так склалася сітуацыя.

– Мая спецыяльнасць была звязаная з вёрсткай і праграмаваннем, таксама доўгі час працаваў у службе аховы. Аднак цяпер абсалютна не лічу ганебным тое, што займаюся рамонтамі і добраўпарадкаваннем. Тым больш, што ў Беларусі – вельмі добрае стаўленне да людзей рабочых прафесій. Напрыклад, наш дырэктар Аляксей Пятровіч падчас абыходу тэрыторыі можа падысці і дапамагчы, напрыклад, у афарбоўцы. Гэта нармальна – клапаціцца аб месцы, у якім працуеш. Ва Украіне ж усё больш падзелена па статусах: умоўна кажучы, там на кожнага працоўнага прыходзіцца 10 прабаў – падзяліўся Максім.

Малады чалавек кажа, што Беларусь прыняла яго з дабром, і ён гэтага ніколі не забудзе. Па сваёй радзіме, вядома, сумуе, але вяртацца туды небяспечна. Тых, хто выехаў мірных грамадзян зараз залічваюць, ледзь ці не здраднікі, не прымаючы пад увагу, што людзі беглі, ратуючы жыцця сваіх родных. Усё гэта горка і сумна. Аднак трэба далей жыць, працаваць, спадзявацца. Законы чалавечнасці павінны перамагчы.

